

ΑΙΟ ΤΙΣ ΙΚΕΤΙΑΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΤΑΣΙΝΟ

Ὁ κορυφαῖος.—Λοιπὸν ἔλα, εὐλογίης ἄς ποῦμε κι εὐχῆς
στοὺς Ἀργεῖους ἀντίχαρη χάρη κ' ἑμεῖς
κ' εἶθ' ὁ ξένιος Δίας νὰ δώσῃ νάρθηδον
ὡς τὸ τέλος σωστὲς ἀπ' ἀλήθεια οἱ τιμῆς
ποὺ ἀπ' τῶν ξένων τὰ στόματα βγαίνουν.

Ὁ χορὸς.—Τώρα κι ἂν εἶναι νὰ μακούσετε,
Διογέννητοι θεοί, ποὺ τὶς εὐχῆς μου
γιὰ τούτῃ τῇ γενιᾷ σκορπῶ:
Ποτὲ τῇ γῆ τῶν Πελασγῶν
θροφῆ στίς φλόγες τοῦ πολέμου
ἄς μὴν τὴν παραδώσῃ ὁ Ἄρης,
ὁ ἀχόρταγος στίς ἄγριες τίς βοές,
ὁ ποὺ θερίζει ἀνθρώπινες ζωὲς
σὲ κάμπο ἀλλοιώτικο, ὁ λυσσάρης.

Γιατὶ μοῦ δεῖξαν ἐσπλαχνιὰ
καὶ ψήφισαν μὲ προθυμίᾳ
τὸ νόμο αὐτ' ὅλοι τους ὁμάδι
καὶ ξέρουνε νὰ σεβαστοῦν
τοῦ Δία ἰκέτες, σὰν τιμοῦν
ἑμᾶς, τὰζήλευτο κοπάδι.

Οὐδ' ἀπ' τὸ μέρος τῶν ἀντρῶν δεχτήκανε
τὴ ψῆφο τους νὰ βάλουν, ἀψηφόντας
τῶν γυναικῶν τὰ δίκια,

μὰ τὸν ἀκοίμητο συλλογιστήκανε
τοῦ Δία ἐκδικητῆ—γιατὶ ποιά σπίτια
θὰ τὸν βαστοῦσαν τὸν ἀφεύγατο
στίς στέγες των, νὰ τῶν κολλήσῃ
τὸ μίασμα τὸ ἀξέβγαλτο;

κ' εἶναι βαρὺς ὅπου καθήσῃ!

Σέβονται ἀνθρώπους ποὺ βαστοῦν

ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ αἷμα καὶ κρατοῦν
 τ' ἄγιου τοῦ Δία ἱκετηρίες·
 γι' αὐτὸ σὲ καθαροὺς βωμοὺς
 θὰ εὐχαριστοῦνε τοὺς θεοὺς
 μὲ καλοπρόσδεχτες θυσιές.

Λοιπὸν ἀπὸ τὰ στόματ' ἄς πετᾶ
 τὰ κλαδοῖσκιωμένα μας ἡ εὐχή μας
 πὸν τὴν τιμὴ καὶ δόξα τοὺς ζητᾶ·
 ποτὲ κακὸ θανατικὸ ἄς μὴ σώση
 τὴν πόλιν τοὺς ἀπ' ἄντρες νὰ ἐρημώση
 μηδὲ ἡ διχόνοια μ' αἷμα ἐγχώριο
 τῆς γῆς τῶνε τὸ χῶμα νὰ αἱματώση.

Μὰ πάντ' ἀθέριστος ὁ ἀνθὸς
 τῆς νιότης νᾶναι, κι ὁ καλὸς
 ποτὲ τῆς Ἀφροδίτης
 πὸν ἀνθρώπινα χαλαίει κορμιὰ
 τρίχα μὴ ᾿γγιξῆ ἔδῳ κἂν μιά,
 ὁ Ἄρης ὁ κατελύτης.

Πάντ' ἀπ' τοὺς τιμημένους γέροντες
 κάθε ἱερὴ στοὰ νᾶναι γιομάτη
 γύρω στοὺς λαμπερόφλογους βωμοίς·
 κ' ἔτσι ἄς προκόβῃ ἡ πόλις στὸ καλὸ
 μὲ σεβασμὸ τοῦ Δία ξενοπροστάτη,
 πὸν μὲ παμπάλαιους νόμους κυβερνᾶ
 στὸ ἴσιο τὴ μοῖρα μονοπάτι.

Κ' εὐχόμαστε ἄσωστη σειρὰ
 βασιλιᾶς σ' ἄλλο βασιλιᾶ
 τῆς χώρας νὰ γεννιέται,
 κ' ἡ Ἑκάτη Ἀρτέμιδ' ἄς κοιτᾶ
 τῶν γυναικῶν τὰ γεννητὰ
 κι ἄς τίς ψυχοπονιέται.

Κανεῖς ἀνθρωποφθόρος χαλασμοὺς
 νὰ πέφτῃ μέσα ἔδῳ ἄς μὴ σώνη
 ρημάζοντας τὴν πόλιν
 κι ἀντίς κιθάρες καὶ χοροὺς.

Ἄρη μὲ δάκρυα κι ὄδυρμοὺς

κι ἀμάχης ντόπιας χλαλοῇ ἀρματώνη.
 Τὸ σμάρ' οἱ ἀρρώστειες οἱ κακὲς
 μακρὰ ἄς πετῶ ἀπ' τὶς κεφαλὰς
 τῶν πολιτῶν κι ἄλλου ἄς καθήση
 και σ' ὄλη τους νὰ προσγελῶ
 τὴ γεολαία γκαρδιακά
 ὁ Λύκειος ἄς θελήση.

Κι ἀκόμ' ἄς δίνη ὁ Δίας στὴ γῆς
 ἄφρονες νὰ τελειώνη τὶς σοδειές της
 και τοὺς καρποὺς καθ' ἐποχῆς·
 ὄλα οἱ θεοὶ ἄς τὰ εὐλογοῦνε
 και τὰ κοπάδια στὶς βοσκὲς
 μὲ πολλὲς γέννες νὰ φτουροῦνε.

Σὲ πανηγύρια γιορτινὰ
 οἱ ψάλτες ἄσματα ἱερὰ
 στοὺς βωμοὺς ἄς τονίζουν γύρα,
 και στόματα παρθενικά
 τραγούδια ἄς χύνουνε φαιδρὰ
 μὲ συνρδεῖα τὴ λύρα.

Ἔτσι πάντ' ἄς φυλάγη ἀπαρασάλευτα
 τὰ δικαιώματά της ἡ Ἐξουσία
 ποὺ κυβερνάει τὴ χώρα και προβλεπτικῇ
 ἔχει φροντίδα τὴν κοινὴ εὐτυχία·
 και μὲ τοὺς ξένους καλοσύβαστοι
 πρὶν πόλεμο ἀρματώσουνε και γίνουν
 ὄσα κακὰ ἀναπόφευγα,
 μὲ δίκες τὶς διαφορὲς ἄς λύνουν.
 Στοὺς ντόπιους τοὺς θεοὺς, πῶχουν τὴ χώρα τους,
 πάντ' ἄς προσφέρουνε τιμὴ ὠρισμένη
 ἀπὸ τοὺς νόμους τοὺς πατροπαράδοτους,
 θυσιῆς βωδιῶν δαφνοστεφανωμένοι·
 γιατί, νάχουμε σέβας στοὺς πατέρες μας
 αὐτὴ ἔχει τρίτην ἐντολὴν ἡ Δίωη
 στοὺς νόμους της γραμμένη, ἡ πανυπέριτατη
 ποὺ ἡ πιὸ τιμὴ ἡ μεγάλη τῆς ἀνήκει.